

מאיר

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

כרשת בהעלותך תשע"ט

מה קרה
לכדור החדש?

עמוד 4

2 שעת
סיפור

8 מבוכ

ערוץ מאיר
לילדים

לרכישת מנוי לערוץ הילדים
התקשרו: 02-6461323
או באתר ערוץ מאיר לילדים

אסור להתיאש

שלום ילדים! בפּרשׂת "בהעלותך" התורה מדברת על פסח שני. מהו פסח שני?

פסח שני הוא לא ממש חג. זהו יום שנועד למי שלא היה יכול להקריב את קרבן הפסח בפסח הראשון. מי שהיה טמא או שהוא היה בדרך רחוקה ולא היה יכול להקריב את קרבן הפסח בזמנו, ב"ד בניסן, יש לו הזדמנות שנייה והוא יכול להביא את קרבן הפסח אחר כך. ב"ד באיר את ההלכה הזו אמר משה בשם ה' לכמה אנשים מבני ישראל שהצטערו על כך שהם לא יכלו להקריב את קרבן הפסח הראשון. מה זה מלמד אותנו?

זה מלמד אותנו שגם אם לא הצלחנו במשהו שרצינו לעשות, לא הספקנו או לא יצא לנו טוב, אסור לנו להתיאש! יש הזדמנות שנייה. נבסה שוב ואולי הפעם נצליח. ממש כמו שהתורה נותנת הזדמנות שנייה למי שרצה להקריב קרבן פסח ולא הצליח. אף פעם לא להתיאש, אלא רק לרצות להצליח ולנסות שוב. אז שיהיה לנו בהצלחה!

פסח שני הוא לא ממש חג. זהו יום שנועד למי שלא היה יכול להקריב את קרבן הפסח בפסח הראשון. מי שהיה טמא או שהוא היה בדרך רחוקה ולא היה יכול להקריב את קרבן הפסח בזמנו, ב"ד בניסן, יש לו הזדמנות שנייה והוא יכול להביא את קרבן הפסח אחר כך. ב"ד באיר את ההלכה הזו אמר משה בשם ה' לכמה אנשים מבני ישראל שהצטערו על

שעת סיפור

היצרן

אמר המלך, 'ואני רוצה לחגג אתכם את חנכת הארמון'.

הארמון הוא בשלל אורות, צלילים שקטים וערבים התפזרו בחלל הארמון והדגמו את יעילותה של האקוסטיקה שעליה שקדו לא מעט, האולם הגדול עמד הכן לקלט את מאות המזמנים, ואלו החלו ממלאים את המקום אט אט, לבושים במיטב בגדיהם. תג מזהה נתן על דש בגדו של כל מזמן, ובו היו חרוטים שמו, מקצועו וממחיתו.

האכל הגש כיד המלך, מיטב השפים עמלו להפיק ארוץ גסטרונומי מעורר תאבון, היין זרם בשפע, והמזמנים לא השאירו את הכוסות מלאים, הם הגירו כוס אחר כוס והחליקו את המתאבנים שהגשו בזה אחר זה למעמקי הקבה. כשהיין החל עולה למח והרוח הטובה הרגשה היטב נטל את רשות הדבור אחד ממנהלי העבודה ובקש את תשומת לבם של הנאספים: 'ברשות המלך, אבקש לערוך דיון קצר וממצה כדי להכריע בשאלה, מיהו האדם שבלעדיו לא היה הארמון עומד

מלך גדול ועשיר החליט לבנות לעצמו ארמון מפאך ורב ממדים, שינקר את עיני עמיתיו המלכים ברחבי העולם. הוא תכנן את הארמון עם מיטב האדריכלים, גיס את מיטב בעלי המקצוע מכל התחומים והעמיד לרשותם משאבים בלתי נדלים של כסף ושל כח עבודה, שלא יהיה דבר שיעכב את הבניה. כלם עבדו במשנה מרץ, התגמולים והבונוסים שחלק המלך בהחלט עזרו לזרז את העבודה, וכעבר תקופה לא ארוכה עמד הארמון על תלו גדול, מפאך ומרשים בדיק כפי שחלם המלך. המלך המרצה כנס את כל בעלי המלאכה, והזמין אותם למסבת חנכת בית מיוחדת שתערוך רק בעבורם, 'אתם שבניתם,

הַדִּלְתוֹת וְעַל הַמְּשֻׁקּוֹפִים, הַחֲלוֹנוֹת וְהָאֲדָנִים וְכָל מֵה שֶׁעָשׂוּי עֵץ בְּאַרְמוֹן הַזֶּה, וְאִם נֹאמֶר אֶת הָאֲמֹת אִז רַבּוֹ שֶׁל הָאֲרָמוֹן עָשׂוּי מֵעֵץ אֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ.

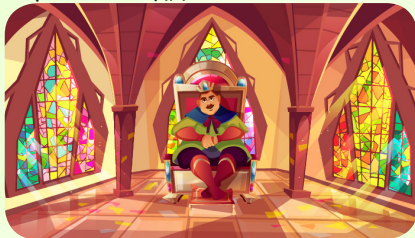
הַמֶּלֶךְ הַמֶּהֱם מִשְׁהוּ בִלְתִּי בְּרוּר וְהוֹרָה לְרֹאשׁ הַזָּגִים לְשִׁאת אֶת דְּבָרוֹ. גַּם הוּא פְּקוּדָמִיו הֵצִיג אֶת עֲצָמוֹ וְדָבַר בְּשִׁבְחַ מַעֲשָׂיו, הוּא הִחֲוָה עַל הַיִּטְרָאז'ִים הַנָּאִים, הַצָּבִיעַ עַל הַחֲלוֹנוֹת, עַל הַדִּלְתוֹת הָעֲשׂוּיֹת בְּשִׁלּוּב שֶׁל עֵץ וְזִכְכִּית, עַל הַנִּבְרָשׁוֹת הַמִּכְאֲרוֹת, וְסִים אֶת דְּבָרָיו בְּהִכְנָנָה לְדָמִיון מְדָרָה, 'תִּתְּאוּ לְעֲצָמְכֶם שֶׁלֹּא הֵייתִי עוֹשֶׂה זִכְכִּיּוֹת, אִיךְ בְּדִיּוֹק

הֵייתֶם יוֹשְׁבִים כְּאֵן בְּלִילָה חֲרָפִי שְׁפָזָה...!

וְכָךְ הֵם נִגְשׂוּ בָּזָה אַחֵר זֶה מַעֲצָבִי הַפְּנִים, הַחֲטִיטִים שֶׁתִּכְרוּ אֶת הַיִּלּוֹנוֹת, הַרְפָּדִים שֶׁרְפְּדוּ אֶת הַפִּסְאֹוֹת, הַבְּנָאִים שֶׁעִסְקוּ בְּמִלְאֲקַת הַבְּנִיָּה עֲצָמָה - כָּל אֶחָד הֵצִיג אֶת עֲצָמוֹ וְאֶת פְּעָלוֹ וּבִקֵּשׁ לְזִכְוֹת בְּתֵהֶלֶת עוֹלָם אֲצֵל הַמֶּלֶךְ.

עַל תֵּלוֹ, מְלִבֵּד אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ, כְּמוֹבֶן. הַקֶּהֶל מְזַמֵּן לְהַגִּישׁ אֶת רַעֲיוֹנוֹתָיו וְלְהַצִּיעַ מַעֲמָדִים.

סָעָרָה הַתְּחוּלָּה בְּאוֹלָם, בְּלִיל שֶׁל קוֹלוֹת מְחִסְפָּסִים נִשְׁמָעוּ מִתְנַגְּשִׁים חֲזִיתִית זֶה בָּזָה, כָּל אֶחָד רָצָה לְקִשֹּׁר אֶת הַכְּתָרִים לְעֲצָמוֹ אוֹ לְפָחוֹת לְמִחְלָקָה שְׁבָה עָבַד. הַמִּנְחָה בִּקֵּשׁ אֶת תְּשׁוּמַת לֵב הַקֶּהֶל וְהַזְמִין אֶת הַמְּמַחִים לְהַצִּיג אֶת תְּרוּמָתָם בְּצוּרָה מְסֻדֶּרֶת בָּזָה אַחֵר זֶה.

קֵד הָרֹאשׁוֹן קִדָּה עֲמָקָה וְהֵצִיג אֶת עֲצָמוֹ בְּפִנֵּי הַמֶּלֶךְ: 'אֲנִי הָאֲדָרִיכָל הָרֹאשִׁי שֶׁל הָאֲרָמוֹן, בְּלִי הַתְּכִינּוֹת שְׁלִי וְלֹא הַמִּפּוֹת שֶׁשִּׁרְטִטְטִי שׁוֹם דְּבָר לֹא הָיָה עוֹמֵד, אִישׁ לֹא

הָיָה מְצִלִּיחַ לְבָנוֹת מִשְׁהוּ מְסֻדֶּר וּמְרַכֵּב כָּל כָּךְ'. הַמֶּלֶךְ הִנִּיחַ בְּרֹאשׁוֹ וְנָתַן אֶת רָשׁוֹת הַדְּבָרוֹ לְנֹגֵר הָרֹאשִׁי:

'בְּלַעֲדִי' הַכְּרִיז הָאִישׁ הַלּוֹם יְיִן, 'לֹא הָיָה כְּאֵן כְּלוֹם, אֲפָלוּ אֶת הַכֶּסֶּא שֶׁאֲדוֹנֵי הַמֶּלֶךְ מִתְּרוּחַ עָלָיו בְּרָגָעִים אֵלוֹ אֲנִי עָשִׂיתִי. שֶׁלֹּא לְדָבַר עַל

פָּעֵלָה נִרְחַבְתָּ. בִּידוֹ לַהֲרִס וּלְבִנוֹת, לְנִטֵּעַ וּלְעֵקֶר, לְפִתּוֹחַ טֶכְנולוֹגִיּוֹת וּלְהִמָּצֵא פְּלָאוֹת. אֲבָל בְּתוֹךְ כָּל הָעֲשִׂיָּה הַבְּרוּכָה, בְּתוֹךְ הַמְּרֻחָב שֶׁנִּתֵּן לוֹ לַצֵּר וּלְעֲשׂוֹת, הוּא עָלּוּל לִרְאוֹת אֶת עֲצָמוֹ כְּמִי שֶׁנִּמְצָא בְּכִסְגַּת הָעוֹלָם, כְּמִי שֶׁאֵין לְמַעַלָּה מִמֶּנּוּ וְלֹא דָּבָר. הַיּוֹצְרֵנוֹת מִשְׁפָּרֵת חוּשִׁים, וְהַתְּחוּשָׁה שֶׁהִיא מַעֲנִיקָה לָאָדָם מְדִיהִמָּה, אֲנִי בִּהַ בַּעֲת מְסַכֶּנֶת, כִּי אִם הַיּוֹצֵר שׁוֹכַח אֶת מִי שֶׁנִּתֵּן לוֹ אֶת הַיִּכְלָת לַצֵּר, אֶת מִי שֶׁהַעֲנִיק לוֹ בְּמַתָּנָה אֶת כְּלֵי הַיִּצִּירָה, הוּא מִכְסֶּפֶס בַּעֲצָם אֶת הַשְּׁלִיחוֹת הָעֲלִיּוֹנָה שְׁלוֹ. כִּי יוֹצֵר שֶׁנִּחַן בְּמַדַּת עֲנוּה מְכִיר וְיודֵעַ מִי נִתֵּן לוֹ אֶת הַכּחוֹת לַצֵּר וּלְפַעֵל, מְרַכֵּן אֶת רֹאשׁוֹ בַּעֲנוּה, וּבִיצִירָתוֹ הוּא מְרוֹמֵם אֶת הַכְּלֵי שֶׁנִּתֵּן לוֹ וּמְכַרְסֵם אֶת כּחוֹ הַנִּשְׁגָּב שֶׁל הַיּוֹצֵר הָעֲלִיּוֹן שֶׁנִּתֵּן בִּידוֹ אֶת הַכּחוֹת כָּלָם. אָמֵנָם הוּא מְגַשִּׁים אֶת יַעֲוִדוֹ בְּהוֹצִיאוֹ אֶת כֹּחַ הַיִּצִּירָה שֶׁבּוֹ אֵל הַפֶּעַל, אֲבָל אַחֲרֵי הַכָּל אִם יֵשׁ בּוֹ הַכְּשָׁרוֹן וְלֹא לְאַחֵר, אִזּוֹ מִיִּשְׁהוֹ נִתֵּן וְהַטְּבִיעַ אֶת זֶה בְּתוֹכוֹ.

הסיפור באדיבות "שלום לעם"

כָּלָם סִימּוֹ, וְתָלוּ אֶת עֵינֵיהֶם הָאֲדָמוֹת וְהַמְּזַגְגוֹת בְּמֶלֶךְ שֶׁיַּכְרִיעַ מִי הוּא הָאִישׁ שֶׁבִּלְעָדָיו לֹא הָיָה הָאֲרָמוֹן עוֹמֵד עַל תָּלוֹ, לְמִי הַכְּבוֹד וּלְמִי הַתְּהִלָּה.

הַמֶּלֶךְ עָצַם אֶת עֵינָיו כְּמַתְרַכֵּז, אַחֵר פִּתַּח אוֹתוֹ וְסָקַר בְּמַבְטּוֹ אֶת הַיּוֹשְׁבִים בָּאוֹלָם, כְּמוֹ מְבַקֵּשׁ לִרְאוֹת מִי יֵשָׁא חוֹן בְּעֵינָיו.

וְאִזּוֹ נִפְתְּחָה הַדֵּלֶת.

שָׁחַר, מְכַיֵּחַ וּמְכַחֵם עָמַד הָאִישׁ בַּדֵּלֶת. הַכָּל סוֹבְבוֹ אֶת רֹאשׁוֹ תִּמְהָיִים מֶה לְשַׁחְרֹרֵי זֶה בָּאוֹלָם הָאֲרָמוֹן. גַּם הַמֶּלֶךְ תָּלָה בּוֹ עֵינָיִם תִּמְהָאוֹת, וְהָאִישׁ גִּמְגַּם קְלוֹת: 'אֲנִי הַנֶּפֶח!'

'מֶה יֵשׁ לָךְ לוֹמַר?' הִרְעִים קוֹלוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ, בְּלִתי מְרָצָה בַּעֲלִיל מֵהוֹפְעָתוֹ הַלֹּא מְכַבֶּדֶת שֶׁל הַנֶּפֶח.

'אֲנִי רַק עֲשִׂיתִי לְכָלָם כָּאֵן אֶת הַכְּלִים', אָמַר הָאִישׁ וְשָׁתַק.

הוּא נֶצַח.

...

תְּכוּנַת הַגְּאֻוָּה הָאֲנוּשִׁית מְסַנֶּרֶת אֶת עֵינֵי הָאָדָם, הוּא נִחַן בְּכַח יִצִּירָה אֲדִיר וּבֶאֱפָשָׁרוֹת

עדיף לדבר [א]

למקום שלו בכיתה. במרכז עמד אלי הגבוה, וסביבו עמדו הילדים ופטפטו בקול רם. בידיו של אלי היה לא פחות מאשר הכדור החדש של ירון. אלי החזיק את הכדור וגילה ידע רב בכדורי סל. הבעיה היא שתוך כדי ההסברים שלו הוא נתן אגרופים חזקים בכדור. הוא חבט בו מפה ומשם, כדי להראות כיצד סופג הכדור את החבטות והכדרורים.

זה כבר לא מצא חן בעיני ירון. "מה הוא חובט בכדור שלי?! הוא יפוצץ לי אותו!", חשב לעצמו. גם כששאלו את ירון, הוא לא הניח את הכדור מידי. ירון הרגיש שהוא הולך ומתעצבן יותר ויותר. מעשיו של אלי נראו לו כחוצפה גדולה. "זה ממש גזל!" חשב לעצמו.

ירון נחשב לילד טוב בבית הספר. הוא למד כמו שצריך, הקשיב בשיעורים והתנהג בסדר. זה לא שתמיד תמיד הוא היה מושלם בכול, קרה לפעמים שהוא התעצבן או אמר מילה שלא במקום, אבל בסך הכול המורים והחברים אהבו אותו. גם אם קרה משהו לא נעים בינו לבין אחד החברים, תמיד זה היה חולף והם היו חוזרים לשחק יחד.

כך זה היה, עד שמשוה השתנה. באותו היום הביא ירון לבית הספר כדור סל חדש שקיבל במתנה מסבא וסבתא. הכדור היה גדול ויפה, וירון תכנן לשחק בו אחרי הלימודים במגרש השכונתי.

לאחר אחת ההפסקות, כשחזר ירון אל הכיתה הוא רואה התגודדות מסביב

האמת היא שאלי לא כל כך שם לב לכך שירון אינו משוחח איתו. הוא לא שם לב שירון כועס עליו. עד שהגיע יום הולדתו

של ירון. אמא של ירון נוהגת לערוך מסיבת יום הולדת לילדים שלה. כשלירון יש יום הולדת כל חברי הכיתה מוזמנים אליו לבית. אבל לא סתם מוזמנים, אלא מוזמנים אישית. ירון מדפיס הזמנה יפה במחשב כמספר תלמידי הכיתה, ויחד עם אמו הוא עובר על הרשימה של הילדים ואמו רושמת בכתב יפה את שמות הילדים על ההזמנות.

גם הפעם ישבו אמא וירון וכתבו את השמות על ההזמנות לקראת מסיבת יום ההולדת שתתקיים בעוד יומיים.

"לא אמא, את אלי אנחנו לא כותבים!"

המשך בשבוע הבא

ירון התחיל לחשוב כיצד להגיב, אבל אז נכנס המורה לכיתה. אלי הניח את הכדור והתיישב במקום עם שאר הילדים.

בגמר הלימודים לקח ירון את הכדור ומישש אותו. היה נדמה לו שהכדור כבר אינו מנופח כמו שצריך, וגם הוא נראה קצת שחוק. הכעס שהיה בליבו על אלי חזר והתעצם. הוא הרגיש שהוא לא יכול לסלוח לאלי על שקלקל לו את הכדור החדש.

ירון היה ילד רגוע, והוא לא תכנן להיכנס למריבה עם אלי. הוא רק השאיר בליבו הרבה כעס עליו. באותו היום הוא לא הלך לשחק במגרש. הוא הרגיש שהכדור כבר אינו חדש, ולא היה לו חשק לשחק בו.

מאז אותו היום ירון לא דיבר עם אלי. הוא הרגיש שהוא לא יכול למחול לו על דבר שכזה, מה גם שאלי בכלל לא ביקש סליחה.

שאלות בכרשה

1. ממה היתה עשויה המנורה?
2. מדוע נבחרו הבכורות (בהתחלה) לעבודה במשכן?
3. מי החליף את הבכורות בעבודת המשכן?
4. עד איזה גיל הלוויים היו עובדי במשכן?
5. באיזה תאריך חל פסח שני?
6. כיצד סימן הענן לבני ישראל שעליהם להמשיך במסע?
7. מי אמר למי "היד ה' תקצר" ובאיזה הקשר?
8. מי היו שני האנשים שהתנבאו בממחנה?

חידת חדגא:

מצאו לפחות 3 ירקות בפרשה!

חידת פולקע:

איזה "קל וחומר" כתוב בפרשת השבוע בתורה?

מבוך

עזרו לכוהן להגיע את המנורה!

